

AFGIFTE KANTOOR
3390 Tielt-Winge

ERK. NR. P005656

Verantwoordelijke uitgever:

Vital CRAENINCKX
Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

VZW
Nationale Confederatie
van
Politieke Gevangenen
en Rechthebbenden
van België

België – Belgique
PB
3390 Tielt-Winge

2/3303

**DRIEMAANDELIJKS TIJDSCHRIFT
VAN HET
GEWEST MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN**

38STE Jaargang nr 1 van januari – februari - maart 2013

**N.C.P.G.R.
MEENSEL-KIEZEGEM en TIENEN**

Voorzitter : Vital CRAENINCKX, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge – Tel. 016 63 46 23
gsm 0496 50 46 77
vital.craeninckx@skynet.be

Verantwoordelijke uitgever :

Vital Craeninckx, Leuvensesteenweg 168
3390 Sint-Joris-Winge

Secretariaat en Penningmeester :

Jos LEMMENS, Neckerspoelstraat 6
3391 Meensel-Kiezegegem - Tel. 016 63 36 11
jozef_lemmens@skynet.be

Lokaal : 'T LOFT, Spiegelstraat 11
3300 Tienen – Tel. 016 76 56 45

Financiële rekening :

H.E.C.A. 1944
Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegegem

Rekening nr. BE84 7340 3632 1859
BIC. KREDBEBB

Redactie : Vital Craeninckx , Leuvensesteenweg 168 3390 Sint-Joris-Winge

Beste lezer, leden en sympathisanten,

De donkere winterdagen zijn voorbij , ondanks een late en felle winterprik medio maart. Na de verkiezing van paus Franciscus I en Pasen in zicht daagt alweer een nieuwe lente op. Hoop doet leven ! Zoals ieder jaar opnieuw roepen de maanden april en mei herinneringen op aan deze periode in 1945. Zij brachten vreugde en dankbaarheid voor het overleven van vijf oorlogsjaren maar tevens een verdrietige en bittere bijmaak omwille van de velen die dit geluk en de herwonnen vrijheid niet meer mochten beleven. Nu enerzijds het aantal, zogenaamde 'levende getuigen' schaarser wordt, is het toch verheugend te mogen vaststellen dat de belangstelling voor de geschiedenis en de gevolgen van WO II niet verloren gaan. De talrijke herdenkingen en de betrachting van N.C.P.G.R. om het Fort van Breendonk als Nationaal Memoriaal en symbool van onze politieke gevangenen voor te stellen, zijn daar een goed voorbeeld van .

De hernieuwing van uw lidmaatschap is het beste bewijs van uw interesse en betrokkenheid bij de activiteiten van onze vereniging. Dank daarvoor. Daarom hopen wij u talrijk te mogen verwelkomen op onze jaarlijkse algemene feestvergadering op zaterdagmiddag 20 april , de herdenking op zondag 11 augustus en ons streekbuffet op 15 september. Met alweer een nieuw seizoen voor de deur wens ik u allen een fijne tijd toe.

Vital Craeninckx, voorzitter

oooooooooooooooooooooooooooo

Tienen : De weerstand en de tegenstand: de einddagen van de bezetting **Historicus Ruben Donvil, voor 'OpgewekTienen' vzw**

"De sleutel draait in het sleutelgat." De radioboodschappen, die tijdens de Tweede Wereldoorlog uitgezonden werden voor de verzetslieden zoals van het Geheim Leger of de partizanen, moesten het voor de geallieerden gemakkelijker maken om voet aan de grond te krijgen in de Belgische steden en op het platteland. De Duitsers deden er vanzelfsprekend alles aan om de radio zoveel mogelijk te storen. "Turelurelurelurelurelure" werd voortdurend doorheen de radioboodschappen gedraaid, samen met nog een andere hinderlijke toon. Toch slaagden de verzetslui er meestal in om iets verstaanbaars te ontcijferen. Voor de Tiense weerstanders was "De sleutel draait in het sleutelgat" het signaal om de lucht in de gaten te houden. Ze wisten dat er dan vliegtuigen zouden langskomen met droppingen van uniformen, wapens enzovoort.

Roger Verbiest (°1926) is een telg van een bekende Tiense beenhouwersfamilie en was in 1944 als 19-jarige het derde jongste lid van de plaatselijke weerstand. Bij het horen van de boodschap haastte hij zich keer op keer de straat op. Hij herinnert zich bijvoorbeeld een dropping in de Delpoortestraat. Het materiaal werd toen opgehaald, afgedekt en vervoerd op karren voor biervaten. Tijdens hun tocht passeerden ze Duitse troepen die dezelfde soort van kar gebruikten voor hun transport. Gelukkig vermoedden ze niets. Ze moesten eens geweten hebben wat er af en toe onder hun neus gebeurde.

De weerstand was operationeel in een periode waarin verraad en arrestaties schering en inslag waren. Daarom kende elk verzetslid om veiligheidsredenen slechts vier andere leden. Op die manier kon iemand die gevangen genomen werd nooit meer dan deze vier namen prijsgeven. De weerstand hield zich met heel wat verschillende acties bezig om de Duitse bezetter te hinderen. In groepjes van vijf ging men op gevaar voor eigen leven te werk door onder andere op de treinsporen signalen voor voorbijrijdende Duitse treinen te saboteren, pinnen in de wegen te verwerken om autobanden te laten lek rijden of kasseien te vervangen door mijnen. Ook moord op Duitsers of (vermeende) collaborateurs stond geregeld – al dan niet goedgekeurd door bovenaf – op de *to do-list*.

De weerstanders wisten veel van de Duitsers en *vice versa*. Dubbelspionnen of opportunisten zorgden voor een paranoïde klimaat. Men moest opletten wat men zei en tegen wie men het zei. De bezetter bouwde al snel een heus netwerk uit in Tienen.

Enkele gebouwen in het centrum werden opgeëist om de inlichtingendienst, de SS en enkele militaire accommodaties te huisvesten. In de Katholieke Normaalschool op de Waaiberg (tegenwoordig de lagere school en de eerste graad van de middelbare school van de VIA) werden naar het einde van de oorlog toe Duitse 16-jarigen op een schietbaan opgeleid. Op de Grote Markt zat de *Kommandantur* (het militaire hoofdkwartier) in de gebouwen van aan de bank KBC tot aan de BNP Paribas Fortis. Tijdens de oorlog werd ook een collaborerend burgerlijk bestuur aangesteld met de zogenaamde oorlogsburgemeester en zijn schepenen. Vanaf augustus 1944 werd het echter stilaan duidelijk dat de bevrijding in de lucht hing.

Vanuit Londen werd al aangeraden op het staken van acties tegen Duitse troepen en materiaal. Het besef groeide daar dat het absurd was om nu nog levens in de waagschaal te gooien met het einde van de bezetting in zicht. Die oproep sloegen jongelingen, die zelden op voorhand het gevaar aanvoelden, echter geregeld in de wind. Op de Sliksteenvest vond toen bijvoorbeeld een aanslag plaats op een belangrijke contactpersoon van de Duitsers, waarna er wraak genomen werd op een aantal vooraanstaande Tiense personen op het naar hen genoemde Martelarenplein.

Op 5 september 1944, enkele dagen voor de bevrijding van Tienen, gooiden de lokale weerstandsleiders vreemd genoeg hun principe van het werken in groepjes van vijf overboord en riepen al hun leden bij elkaar in het Atheneum. Dat was een levensgevaarlijke beslissing.

De aanwezigen wisten van elkaar niet dat ze tot dezelfde groepering behoorden en gaven daardoor hun “anonimiteit” prijs. Mocht er bovendien iets mislopen, dan zaten ze als ratten in de val in dat grote gebouw met een ommuurde speelplaats. Toch verzamelden er zo een 250 tot 300 gehoorzame mannen. Ze beschikten over slechts een zestigtal wapens en bovendien hadden velen geen flauw benul hoe ermee om te gaan. Er vond toen geregeld ongecontroleerd geweervuur plaats. Op dat moment trokken ook colonnes Duitsers te voet en te paard vanuit onder andere Charleroi en Hannuit terug via het stadscentrum richting hun thuisland. Tienen zelf liep eveneens leeg. Roger Verbiest schatte de Duitse aanwezigheid nog op een twintigtal – misschien iets meer – die achtergehouden werden om de doortocht van die colonnes te organiseren.

Die dag passeerden er twee Duitse militairen in de Gilainstraat. Vanuit de school werd geroepen dat men hen binnen een tas met soep wilde aanbieden. De militairen, die uiteraard niet wisten dat de school vol verzetslieden zat maar toch ook geen risico's meer wilden nemen, wezen het aanbod beleefd af. De commandant van de weerstanders liet het daar echter niet bij en met zijn tweeën gingen ze op de Duitsers voor het gebouw af. In de ene hand droegen ze de beloofde tas soep, in de andere hielden ze een verborgen pistool vast. Toen ze vlakbij gekomen waren, trokken ze hun wapen en schoten, waarbij één Duitser door een eerste kogel getroffen werd. Hij kon zijn wapen nog van zijn schouder halen, opspannen en terugschieten. De commandant liep zo een schampschot in de nek op. Een tweede kogel uit het pistool werd de Duitser fataal. De andere man kon ontsnappen aan het geweld, zette het op een lopen en waarschuwde de nog aanwezige maar beperkte troepenmacht.

Al snel werd het Atheneum via de Gilainstraat belegerd. De militairen verscholen zich achter de pilaren van het grote hek voor de school en wachtten op een uitgelezen kans. Ondertussen kwam er een lichtgepantserde auto aangereden, die door een onverschrokken strijdmakker van Roger Verbiest met een mitrailleurgeweer vanuit een raam onder vuur genomen en teruggedrongen werd. Daardoor voelde de man zich onoverwinnelijk. Zijn moed verdween plotsklaps toen een kogel van een Duitser achter het hek hem op een haar na miste en hij toch moest wegduiken.

Opeens sloeg de situatie om en ontstond er grote paniek. Een deel van de mannen stormde naar de zolderruimte terwijl enkelingen via de keldergaten recht op de Duitsers af liepen en gevangen genomen werden. Eén iemand werd aan de Kabbeeksepoort gevat en meteen terechtgesteld. Een andere gevangene trachtte via een list de Duitsers ervan te overtuigen dat hij aan hun kant stond en de aandacht van het Atheneum af te leiden.

Hij verklaarde dat de kliniek vol met verzetslieden zat, hoewel dat een flagrante leugen was. De Duitse bevelhebber besloot om deze jongen naar de burgemeester te sturen en hem ter plaatse te laten brengen om de gemoederen te bedaren. Onderweg kwam de jongeman echter langs zijn ouderlijk huis en kreeg klappen van zijn vader, waarna deze laatste besloot om zelf de burgemeester te waarschuwen en naar het Atheneum te brengen.

Ondertussen probeerden de Duitse militairen nog steeds greep te krijgen op de situatie. In de school was de chaos onvoorstelbaar groot. Nu pas beseften deze jonge mannen welk lot er hen te wachten zou staan indien ze gearresteerd zouden worden. In enkele ogenblikken was het Atheneum zo goed als volledig ontruimd. Roger Verbiest zag hoe die grote groep zich in eerste instantie op een ondoordachte manier op een hoopje verzamelde op de speelplaats naast het gebouw uit het zicht van de Duitsers. Hijzelf zocht beschutting achter de pilaren van de galerij op de eerste verdieping van een achterliggend gebouw. Meteen daarna kwam ook hij in het vizier van enkele militairen die via de noordzijde van het Atheneum de speelplaats opgelopen waren.

De kogels sloegen in op de muur achter hem zodat de brokstukjes tegen zijn benen vlogen. Niet zonder reden meende hij heel even dat hij door een Duitse kogel getroffen was. Zodra de resterende weerstanders hun paniek de baas konden, klauterden ze met ladders over de schoolmuren en ontsnapten. Via de Leuvensestraat vonden de meesten een veilig onderkomen terwijl de Duitse militairen tevergeefs de omgeving afzetten en de perimeter verkleinden.

Eén van de Duitsers uit het groepje dat hem onder vuur nam, gooide volgens ooggetuige Roger Verbiest een mijn door een raam aan de noordkant naar binnen. Dit gaat in tegen het veelal doorvertelde verhaal over een tank die het gebouw deels in puin zou gelegd hebben. Er was wel een lichtgepantserde auto in het begin van het verhaal, maar van een tank was geen sprake, laat staan dat ze op de school zou gevuurd hebben. De mijn verwoestte ongeveer één derde van het gebouw. Het Atheneum was toen waarschijnlijk al leeg, op één man na: de aalmoezenier van de weerstanders overleefde door zich in de piano te verschuilen. En daarmee was meteen ook de laatste noot gespeeld.

Uiteindelijk was de oproep vanuit Londen om het verzet niets meer te laten ondernemen geen slecht idee. De Duitse troepen waren overduidelijk reeds hun aftocht aan het organiseren en hadden ook geen zin meer in een grootschalige confrontatie. Dat bewijst het aantal ingezette troepen. Wat de weerstandsleiding bezielt heeft, blijft ook een raadsel. Jonge mannen werden verzameld voor een laatste offensief terwijl de vijand zich al officieus gewonnen had gegeven. Daarnaast bereikten de geallieerde legers de stad al twee dagen later en zou de zogenoemde “repressie” tegen personen beginnen die de Duitse zijde gekozen hadden. De oorlogsburgemeester was één van de slachtoffers. Roger Verbiest begrijpt nog steeds niet waarom deze gebeurtenis ooit heeft moeten plaatsvinden. Tijdens het interview bemerkte hij meermaals het gebrek aan besef van gevaar voor zijn eigen leven en dat van zijn kameraden tijdens de oorlog en de zinloosheid van deze actie.

Epiloog: Door de vernietigende kracht van het explosief werd later besloten om ook de rest van het gebouw te slopen. In de naoorlogse jaren kwam er het voor die tijd modern ogende huidige Atheneum. Jaarlijks herdenkt de school in samenwerking met onder andere de ‘Patriottische Verbodering van veteranen van 1940-1945’ de gebeurtenis van 5 september 1944 op de speelplaats, aan het daarvoor opgerichte monument.

Ruben Donvil voor OpgewekTienen vzw
www.opgewektienen.be

(De auteur beseft dat de gebruikte terminologie voor sommige lezers moeilijk kan liggen. Deze termen zijn inderdaad vooral afkomstig van één partij. Toch werd voor deze woorden gekozen omdat ze veelal gebruikt worden in onze hedendaagse blik met betrekking tot die periode – ook op school – en naar aanvoelen van de auteur stilaan hun kleurigheid en vooringenomenheid meer en meer verliezen.)

De homilie van aartsbisschop André-Joseph Léonard tijdens de herdenkingsplechtigheid op 5 augustus 2012

Ik ben heel blij hier te zijn. Gedurende mijn pastoraal bezoek in het dekenaat Diest in september vorig jaar, heb ik met veel genoegen kennis gemaakt met uw pastoor, Frans. Er was géén viering voorzien gedurende het pastoraal bezoek in zijn parochies, en daarom hebben wij samen “gecomplotteerd” opdat ik deze zomer hierheen zou komen om in één van zijn parochies de mis te mogen vieren.

En het geeft me de gelegenheid om kennis te maken met wat er gebeurd is hier in Meensel-Kiezegem... Ik wist er niets van. Toen ik bisschop was van Namen heb ik nooit horen spreken over die tragedie en dank zij de uitnodiging van onze pastoor heb ik het verhaal kunnen lezen, het vreselijke verhaal, gruwelijke verhaal van wat er hier is gebeurd.

Ik heb me de vraag gesteld, hoe zal ik dat in verband leggen met het evangelie van vandaag. En ik heb aan één vers gedacht: *‘...daarop zeiden zij tot Jezus, welke werken moeten wij voor God verrichten ?.....’*

Een mooie vraag ! Wat moeten wij doen om aan de wil van God te beantwoorden? Jezus gaf hen ten antwoord: *‘ ...dit is het werk dat God vraagt: te geloven in diegene die Hij gezonden heeft...’*

Dus het eerste wat God van ons verwacht is dat wij in Jezus geloven. En ik heb aan dit gedacht: er zijn vele personages in de geschiedenis die wij allemaal kennen. Iedereen heeft horen spreken over Julius Caesar, over Alexander de Grote, over Napoleon, over Eisenhower en Winston Churchill, maar ik twijfel er aan dat er mensen zijn die elke dag tegen die grote historische personages zeggen: ‘ ik bemin u’. Waar lééft Julius Caesar nog, of Alexander de Grote ? Alleen nog maar in schoolklassen, in boeken, geschiedenisboeken of voor degenen die Latijn of Grieks studeren en een thema of Latijnse vertaling moeten maken. Maar voor de rest leven die mensen niet meer in het hart van de mensen.

Jezus wél ! En ik vind dat indrukwekkend. Zelfs de grote stichters van godsdiensten....het is niet zo met hen. Er zijn weinig mensen die elke dag tot Confusius of tot Lao Tse, zelfs niet tot Mahomed - tot Allah wel - maar niet tot Mahomed zeggen: ‘...ik bemin u, je telt in mijn leven, je woont in mijn hart...’ Jezus wél ! Het is uniek in de geschiedenis, het gebeurt met niemand anders en het doet ons nadenken waarom. Waarom zoveel liefde ? Waarom zoveel martelaars die hun leven hebben prijsgegeven voor Jezus ? Waarom zoveel mensen die heel hun leven hebben toegewijd aan hem ? Voor zijn mooie ogen ? Omdat hij dat verdient, waarom ? Wel omdat hij de enige mens is die ooit beweerd heeft aan God gelijk te zijn. En ik dank Jezus, onze geliefde Jezus, dat hij ons zo een hoop geeft die niemand anders ons kan geven.

Al die mensen hier zijn gestorven in afschuwelijke omstandigheden maar er is iemand die hen heeft opgenomen en ontvangen. Degene die tot ons zegt, wees niet bang, ik ben de eerste en de laatste, de levende. Ik was dood, maar nu leef ik door de eeuwen der eeuwen en ik hou in mijn hand de sleutels van de dood en van het dodenverblijf.

Vandaag willen wij in deze eucharistieviering al die slachtoffers, maar ook alle mensen die in een hopeloze situatie verkeren, toevertrouwen aan die enige die door zo velen, miljoenen en miljoenen mensen bemind wordt: Jezus. We willen hen allemaal toevertrouwen aan zijn genade, aan zijn liefde en bij hem hoop en vertrouwen putten voor iedereen.....

Monseigneur Léonard spreekt op herdenkingsplechtigheid in augustus 2012

Bezoek aan het info-centrum: vlnr: Ruben Donvil, luitenant-kolonel Piet Verlinden en Monseigneur Léonard na de herdenking in 2012

Meensel-Kiezegem

Augustus 1944.

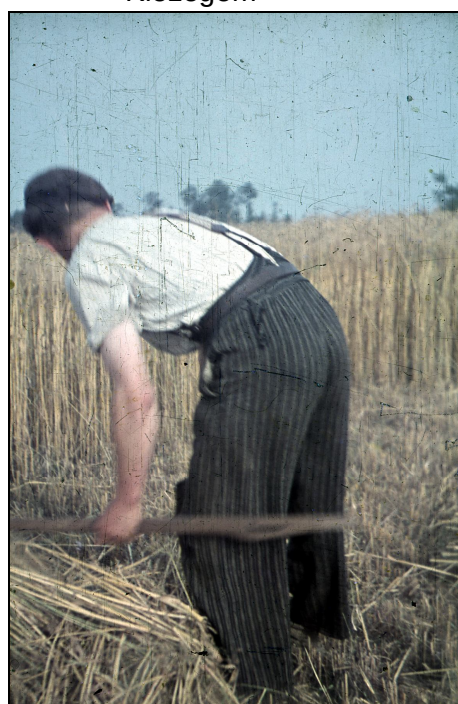
Het leven op het platteland
in de schaduw van beide
parochiekerken.

Meensel

Kiezegem

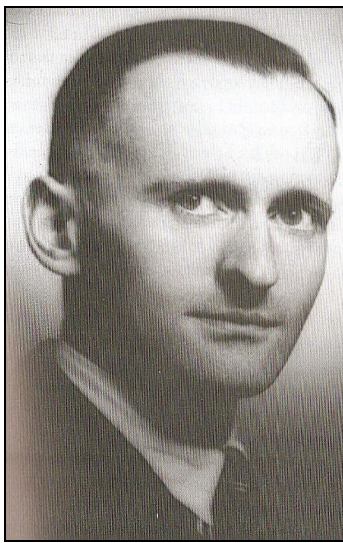

Wie was Robert Verbelen ...?

bron: "Leven in twee werelden" – Frank Seberechts en Frans-Jos Verdoodt
Davidfonds – Leuven

Robert Peter Jan Verbelen , hoofd van het veiligheidskorps van DeVlag * en lid van de algemene SS-Vlaanderen (Herent, 5 april 1911 - Wenen, 28 oktober 1990)

Het einde van de Tweede Wereldoorlog was meteen het begin van een jarenlange jacht op wilde vervolgingspolitiek van collaborateurs. Leidende figuren uit de collaboratie, meelopers, intellectuele collaborateurs, oorlogsmisdadigers en oorlogsburgemeesters wilden hun straf ontlopen door te vluchten of onder te duiken, hetzij in eigen land, hetzij in het buitenland. Zo ook **Robert Verbelen**, het brein achter razzia's zoals in Meensel-Kiezegem in augustus 1944.

Robert Verbelen

Wegens de groeiende golf van aanslagen werd in de lente van 1944 in de schoot van DeVlag (*Deutsch-Vlämische Arbeitsgemeinschaft) een veiligheidskorps opgericht dat onder leiding stond van Verbelen om tegenterreur te voeren en dit met alle mogelijke middelen en onder goedkeuring van Heinrich Himmler.

Tijdens de oorlog is Verbelen actief in de Algemene SS-Vlaanderen en als stafleider van de DeVlag. Na de moord door het verzet op zijn vriend, een SS-wapenbroeder, August Schollen, besluit hij de tegenstanders van de collaboratie met de wapens te bestrijden. Als leider van een 'stoottroep' en daarna van het Veiligheidskorps van de DeVlag is hij verantwoordelijk voor een reeks terreurdaden en razzia's.

In september '44 wijkt hij uit naar Duitsland, waar hij in de Vlaamsche Landsleiding de bevoegdheid krijgt voor de politie. Wanneer het Derde Rijk ten onder gaat, zorgt Verbelen voor valse identiteitspapieren op naam van de Sudetenduitser Peter Mayer. Daarmee meldt hij zich bij Amerikaanse troepen in het Oostenrijkse Zell-am-See.

Hij wordt er ondervraagd maar ondervindt er verder geen last. Hij treedt zelfs in dienst van het Amerikaans leger, als barman. In 1946 wordt hij gerekruteerd door een voormalige Oostenrijkse SS'er die als spion en informant werkt in dienst van het *Counter Intelligence Corps* (CIC), de Amerikaanse militaire contraspionagedienst. Die organisatie laat na het verleden van Verbelen grondig uit te spitten en werft hem aan. De dienst is overigens niet echt afkering van samenwerking met voormalige nazi's. Vanaf 1951 noemt hij zich Alfred Schwab. Voorts zou hij beschikken over papieren op naam van Isaäk Meisels, een Joods diamanthandelaar uit Wenen die op de vlucht voor de nazi's via Nederland en België in Frankrijk belandt. Daar wordt deze diamantair opgepakt, naar het kamp van Drancy overgebracht en ten slotte naar Auschwitz getransporteerd, waar hij omkomt.

Dat vluchtende nazi's gebruik maken van documenten van personen die in naam van hun ideologie vermoord zijn, gebeurt wel meer en het hoeft dan ook niet te verbazen dat uitgerekend Verbelen meespeelt in dergelijke cynische spelletjes. In elk geval slaagt de voormalige Vlaamse SS'er erin tot in 1956 zijn ware identiteit verborgen te houden. Hij wordt dan ontslagen uit het CIC, maar kan met zijn jarenlange ervaring zonder problemen in dienst treden bij de Oostenrijkse politie. In juni 1959 krijgt hij als dank voor zijn inzet de Oostenrijkse nationaliteit

In 1947 werd Verbelen door het Belgische gerecht bij verstek ter dood veroordeeld. In de volgende jaren blijft hij evenwel buiten schot, onder meer omdat de Belgische overheid verzuimt hem te registreren als gezocht oorlogsmisdadiger. In april 1962 wordt hij dan toch gearresteerd, na een klacht van de Internationale Unie van het Verzet. (Simon Wiesenthal Instituut). Een uitlevering aan België komt er niet; Oostenrijk levert geen personen uit die een hogere straf riskeren dan zij in Oostenrijk zelf kunnen krijgen. Verbelen is immers tot de doodstraf veroordeeld. Einde 1965 verschijnt hij in Wenen voor het assisenhof. Daar wordt hij door onder meer de radicale Vlaams-nationalistische jezuïet Marcel Brauns verdedigd. Die ziet Verbelen in de eerste plaats als een vrijheidsstrijder voor Vlaanderen, die zijn volk verdedigt tegen de terreur van communisten en partizanen. Voor hem staat de onschuld van de voormalige SS'er vast. Het Oostenrijkse gerecht aanvaardt Brauns' verdediging ten ontlaste en spreekt Verbelen vrij. De jury oordeelde dat Verbelen op bevel van zijn oversten had gehandeld. Het Opperste Gerechtshof verbrak dit vonnis maar een proces in beroep komt er niet meer. Intussen blijkt dat Verbelen intensieve contacten onderhoudt met de uiterst rechterzijde en harde nationalisten in en buiten Europa. Hij wordt in die periode van zijn proces gesteund door verenigingen van Vlaamse oud-collaborateurs, door de VMO en door VU-politici als volksvertegenwoordiger Hector Goemans, provincieraadslid Oswald Van Ooteghem en partijraadslid Karel Dillen. Ook bij Duitse en Oostenrijkse nationaalsocialisten en neonazi's krijgt hij bijval. Zelf schrijft hij onder meer in het weekblad Reichsruf-Wochenzeitung für das nationale Deutschland, onder de schuilnaam J.Marais. Bovendien is hij oprichter van het nieuwsagentschap Neue Internationale Reportagen (NIR), dat in verbinding staat met uiterst rechtse verenigingen en personen in de hele wereld. Hij wordt zelfs in verband gebracht met pogingen om de Duitse oorlogsmisdadiger Adolf Eichmann uit de klauwen van het Israëliëse gerecht te krijgen of om vergeldingsacties wegens diens arrestatie te ondernemen. In 1988 stelt het Office of Special Investigations (OSI) van het Amerikaanse ministerie van Justitie een onderzoek in naar de betrokkenheid van de Amerikaanse overheid bij de ontsnapping van oorlogsmisdadiger Klaus Barbie uit het bezette Duitsland. In de nasleep hiervan wordt door het OSI ook het geval Verbelen uitgespit. Uit het rapport dat hierover wordt gepubliceerd blijkt dat het CIC onzorgvuldig gehandeld heeft bij het rekruteren van zijn agenten. In Oostenrijk alleen al neemt het CIC minstens veertien van oorlogsmisdaden verdachte nazi's in dienst, van wie een aantal meegewerkt heeft aan de Jodenvervolging in bezet Europa. Verbelens begrafenis (1990) wordt bijgewoond door een honderdtal voormalige SS'ers en neonazi's.

Verbelen (voorgond) en zijn korps

N.C.P.G.R. Mechelen

Uitnodiging In het teken van de herinnering

In samenwerking met het stadsbestuur van Mechelen en de Lokale Politie organiseert de Nationale Confederatie van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden van België- afdeling Mechelen een herdenkingsplechtigheid in het teken van de herinnering voor de Verzetslieden en Politieke Gevangenen tijdens de Tweede Wereldoorlog. De plechtigheid vindt plaats op **zaterdag 25 mei 2013 om 14.30** in het commissariaat van de Lokale Politie, Frederik de Merodestraat , 88, 2800 Mechelen (dicht bij de Grote Markt)

Parkingmogelijkheid ondergronds op de Grote Markt van Mechelen

Programma:

14.30 uur: Ontvangst van de genodigden

14.45 uur: Verwelkoming door Yves Bogaerts, Korpschef van de Lokale Politie

Toespraak door Bart Somers, Burgemeester van Mechelen

Toespraak door Jozef Craeninckx, Nationaal Voorzitter van de

Nationale Confederatie van Politieke Gevangenen en Rechthebbenden.

De Moorsoldaten-duiding Claes Philip.

In het teken van de herinnering- een duiding , door François van der Jeught

Hoofdcommissaris van Politie- Korpschef van de lokale Politie op rust.

Dankwoord door Bertje Palma Ureel Voorzitter van de NCPGR afdeling Mechelen.

Bloemenhulde aan de gedenksteen in het Commissariaat.

Hulde door een afvaardiging van de Muziekkapel Mechelse Politie

Receptie.

Graag bevestiging van uw aanwezigheid vóór 1 mei aan:

Bertje Palma Ureel. Voorzitter NCPGR, Sparrenstraat 6, 2811 Hombeek.

Telefoon 015/41 56 31

mail adres: bertje.ureel@skynet.be

Wie graag bloemen neer legt gelieve dit te melden.

Wij hopen u op deze herdenkingsplechtigheid te mogen begroeten.

Met dankbare groeten

Bertje Palma- Ureel, voorzitter

Philip Claes , Politieke Gevangene Nacht und Nebel

TE KOOP : Collectie boeken over het Belgisch Koningshuis aan een gunstprijs.

Uit te kiezen.

Het gaat over een 40-tal boeken in ongeschonden staat van Leopold I tot en met Albert II.

Indien interesse, neem contact met Frederic Schots-Geyssens, Bremstraat 1, 3390 Tielt-Winge

Gsm 0486 03 52 61 mail : frederic.schots@telenet.be

N.C.P.G.R.
Uitnodiging voor de algemene feestvergadering
op zaterdag 20 april 2013

Gewest Meensel-Kiezegem
en Tienen

Aan alle leden en sympathisanten

Mevrouw, Mijnheer

De bestuursleden van de N.C.P.G.R. gewest Meensel-Kiezegem – Tienen nodigen U graag uit op de jaarlijkse feestvergadering op :

zaterdag 20 april 2013
om 12.00 u.
in restaurant “Alinea”, Kerkstraat 31 te Meensel-Kiezegem.

Deze vergadering zal de gelegenheid bieden tot een gezellig samenzijn voor al onze leden en sympathisanten.

Menu

Aperitief
Goudbrasem in een groen jasje ‘Chardonnay’
Soepje van gevogelte met duif
Gevuld varkenshaasje op Spaanse wijze
Creatie van chocolade met een schuimpje van peer
Koffie met pralines
Wijnen en frisdranken

De deelnamekosten bedragen ‘all-in ‘ **50 Euro** per persoon. Dit bedrag kan betaald worden door overschrijving op rekeningnummer **BE84 7340 3632 1859 (BIC KREDBEBB)** van het Herdenkingscomité Augustus ’44 , Neckerspoelstraat 6 3391 Meensel-Kiezegem met vermelding ‘20 april 2013’. Een overschrijvingsformulier is bijgevoegd.

Betaling aan de kassa is eveneens mogelijk **mits tijdige voorafgaande telefonische bevestiging van uw aanwezigheid** bij secretaris Jos Lemmens , tel. 016. 63 36 11

Alle inschrijvingen dienen te gebeuren **uiterlijk op 15 april 2013.**

Met de wens U op onze feestvergadering te mogen verwelkomen, groeten wij U vriendelijk en met achting.